

Sygn. akt VII Ka 722/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Chudy

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale oskarżyciela KWP w O. sierż. szt. A. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013r.

sprawy obwinionego T. M. s. B.

o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku II Wydziału Karnego

z dnia 3 czerwca 2013r. sygn. akt II W 275/13

orzeka:

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Giżycku przekazuje.

UZASADNIENIE

T. M. został obwiniony o to, że:

w dniu 11 stycznia 2013 roku około godziny 14:50 w G. ul. (...) kierując samochodem marki H. (...) o nr. rej.(...) nie zastosował się do obowiązku korzystania z pasów podczas jazdy

tj. o czyn z art.97 kw w zw. z art.39 ust.1 Prawa o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Giżycku, wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013 r., sygn. akt II W275/13:

I. obwinionego T. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na zasadzie art.97kw w zw. z art.24§1kw skazał go na karę grzywny w wysokości 100 zł,

II. na zasadzie art. 119kpw w zw. z art.624§1kpk zwolnił obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w sprawie przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, zaskarżając orzeczenie w całości. Skarżący w swej nieformalnej apelacji wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego winnym zarzucanego czynu poprzez niezasadne danie wiary zeznaniom złożonym w sprawie przez świadków funkcjonariuszy Policji. Obwiniony

zakwestionował w szczególności możliwość zaobserwowania przez świadków – funkcjonariuszy policji, że tego dnia prowadził pojazd bez zapiętych pasów.

W oparciu o powyższy zarzut domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

Stwierdzić należy, że jakkolwiek rozważania apelującego, oparte są na polemice z dokonaną przez Sąd meriti oceną dowodów, skutkującą przyjęciem sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu to jednak zgodzić się należy ze skarżącym, iż z uwagi naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania wyrok w sprawie należało uchylić.

Na wstępie, zauważyć należy, że Sąd Rejonowy wydał wobec obwinionego wyrok zaoczny opierając się o regulację zawartą w art.67§3kpw. W sprawie istotnym jest, iż obwiniony został w dniu 15 lutego 2013 r. pozbawiony wolności w innej sprawie i w chwili obecnej przebywa w Areszcie Śledczym w B.. W dniu rozprawy przebywał w areszcie śledczym. Zgodnie z art.69kpw w odniesieniu do zaistniałej sytuacji procesowej należało przeanalizować kwestię uczestnictwa obwinionego w rozprawie w oparciu również o przepisy kpk.

W przypadku **obwinionego pozbawionego wolności** (w innej sprawie) należy - po porozumieniu się z organem, w którego dyspozycji obwiniony pozostaje - zarządzić sprowadzenie go na rozprawę (art. 350 § 2 k.p.k.), z tym że uwzględniając, iż obecność obwinionego na rozprawie według k.p.w. nie jest co do zasady obowiązkowa, prezes sądu najpierw powinien rozstrzygnąć, czy niezbędny jest udział obwinionego w tej rozprawie (art. 65 § 1 i 3), i jeżeli uzna, że nie - przekazuje mu jedynie zawiadomienie o rozprawie z pouczeniem o możliwości nadesłania wyjaśnień na piśmie (art. 67 § 3); gdyby natomiast pozbawiony wolności obwiniony zażądał wówczas umożliwienia mu uczestnictwa w rozprawie albo gdyby sam prezes sądu lub sąd uznały jego udział w rozprawie za niezbędny, należy zarządzić sprowadzenie obwinionego na tę rozprawę.

W sprawie nie ulega wątpliwości, iż obwiniony nie mógł stawić się na rozprawę przed sądem. Jego nieobecność była usprawiedliwiona, wynikała z decyzji Sądu, który nie uznał ją za niezbędną. Wątpliwości Sądu Odwoławczego budzi okoliczność, czy decyzja Sądu Rejonowego o nie sprowadzeniu obwinionego na rozprawę była właściwa. Podnieść należy, iż obwiniony od początku nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Kwestionował zeznania funkcjonariuszy policji. Skonfrontowanie jego wyjaśnień z zeznaniami świadków wydawało się więc konieczne dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Poważne zastrzeżenia również budzi treść pouczenia przesłana obwinionemu wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy. Z pisma tego k-26 nie wynika, aby miał on świadomość, iż może żądać sprowadzenia na rozprawę i wzięcia w niej udziału.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę pod nieobecność obrońcy obwinionego, uchybił przepisowi art.67§3kpw w zw. z art.350§2kpk., co w konsekwencji doprowadziło do ograniczenia prawa obwinionego do obrony przez uniemożliwienie mu uczestnictwa w rozprawie, mimo, iż kwestionował on swoje zawińienie i nie miał świadomości, iż może żądać sprowadzenia na rozprawę.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Giżycku do ponownego rozpoznania art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.). Procedując powtórnie, Sąd pierwszej instancji uwzględni przedstawione wyżej uwagi, co powinno pozwolić na przeprowadzenie postępowania dowodowego zgodnie z zasadami kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, a w konsekwencji na wydanie słusznego wyroku.